

käiwad ja padid allati eddasi ja taggasi li-
kumas ühhest liännast teise.

Nenda tahtsid üksford üksteistkümmend
meest padiga sedda jögge möda ühte liüna
miüna, kuhho päwa teekond sai. Üks juut,
kes kül kehwa mees, agga muido kaunis ter-
rane näitis oslewad, tahtis ka pati miüna.
Temmale anti kül lubba kasa tulla, agga ta
piddi omma musta kottiga keige alwemasse
padi nurka minnema, — ja selle paiga cest
18 koppikat hõbbekat maksma. — Judi tas-
kus kõllises kül middagi, agga seäl polnud
ennam, kui üks kolme koppika hõbbekane
rahha ja üks kannata wast nõop. Ta läks
õnne peäle, sago kuidas saab, siisgi pati, ja
olli temmal ka umbes lotust, et ühhe ehk
teise wiisi peäl monned koppikud woiks te-
nida, — sest et monned jo selle jõe peäl juh-
tumisse kaupa rikkaks ollid sanud. Paat
läks omma teed.

Esmalt ollid keik rõõmsad, üks naeris
ühte, teine teist. Juut istus ommas nur-
kas, kottike kõrwas, ja piddi palju naero ja

alwo sanno kannatama, kuidas se ennamiste
ilma rahwa wiis on, et neid naertakse ja teo-
takse, ja nenda patto tehakse.

Kui nemmad jubba mitto pennikoormad
eddasi ollid joudnud, olli iggamees ommad
juttud räfinud ja ommad naerud naernud,
ja jäid jubba keik waitseks. Wimaks allus-
tas üks jälle uut jutto, ja ütles: „Kule juut!
meie ommalt poolt olleme jubba kül räfi-
nud, rägi sinna nüüd ka middagi, siis läh-
hõb meie aeg lõbbusaminni eddasi. Sinno
wannematte wannemad ollid kaua aega kõr-
bes, küllab nemmad seäl iggawusses kül
mõnda kantsakat luggu said ärramõttelda?“

„Oho!“ mõtles juut, „nüüd ommeti par-
ras aeg tulnud, et omma lambud woin ni-
ta“, ja ütles: „Kui teie aega lõbbusaste tah-
hate wita, siis andke üks teisele moistatussi
ärramoista, ja kes ülles ei sa, peab moista-
tusse andjale kaksteistkümmend koppikud hõb-
bedat maksma; agga kes ülles saab, se saab
temma kääst ni palju.“

Se nou olli keikide melest hea, — ja et